

ŘEHOLE A ŽIVOT

LISTOPAD 2010

Také nenoste útočné zbraně, ne-li pro zdravou obranu církve, víry či spravedlnosti.

(Řehole TOM IV,11)

***„Tak at svítí vaše světlo před lidmi,
aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu
vašemu Otci v nebesích.“***

(Mt 5,16)

Doporučení nenosit zbraně kvůli urážce, obsažené v řeholi, vyjadřuje přání zakladatele předložit terciářům životní styl, který by se varoval i těch obyčejů, které se staly přípustnými podle platných právních předpisů, ale nicméně jsou zjevně v rozporu s evangeliem.

P. Giry komentuje: *Toto doporučení chce zabránit rvačkám, soubojům a vraždám, a dát pokyny ohledně záměrů, které bychom měli mít při nošení zbraní: totiž bránit se, pokud jsme napadeni, anebo bránit víru, náboženství či spravedlnost.*

Je zřejmé, že kontext pojednání této řehole je velmi vzdálený společenské a kulturní situaci, v níž dnes žijeme. Obrana víry, o níž řehole pojednává, se týká více než čehokoli jiného rozporů mezi různými křesťanskými vyznáními, nebo nebezpečí hereze, které charakterizovaly dobu sv. Františka.

Nicméně aktuální zůstává výzva angažovat se pro „obranu“ víry, která, třebaže se zajisté nemůže provádět se zbraní v ruce, je stále ještě i dnes výzvou pro křesťany v současném kulturním kontextu, výrazně odkřesťanštěném a majícím tendenci k „sekularismu“.

V každé době, ale dnes možná více než kdy jindy, je křesťanská víra (ale i každé náboženské vyznání) ohrožována sekularismem (zesvětštěním), materialismem a hédonismem (požívačností), které mají silný vliv na člověka dnešní doby. Potřeba vztahu s Bohem je primární, ale utlumená jinými více bezprostředními, instinktivními, „líbivými“, snadnými a materiálními potřebami. Ty mají silnou přitažlivost, takže pokud člověk není náležitě pozorný, může být snadno přemožen.

***„Tak at svítí vaše světlo před lidmi,
aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu
vašemu Otci v nebesích.“***

(Mt 5,16)

Je tedy třeba, aby křesťanská komunita znovu utvrdila svou víru, svou identitu, s ohledem na kontext, prostředí a mentalitu, vůči kterým se musí stavět jako kontrastní element. Musí uznat, bez jakéhokoli kompromisu, že současná mentalita není evangelijní, že má silnou moc a vliv, a proto je zapotřebí zaujmout určitou vzdálenost, pro zachování své vlastní identity a své víry.

Ale současně je společenství věřících povoláno „evangelizovat“ dnešní kulturu, lhostejnou vůči každému projevu náboženského zaměření. Ona se totiž stává tím nevhodnějším kontextem, ideálním pro udržení a růst vlastní víry, stejně jako tomu bylo u prvních křesťanů, kteří za pronásledování uchovávali a tříbili svou věrnost Kristu.

Také nejmenší terciář je zapojen do tohoto úkolu: má být především autentickým křesťanem, ale s vědomím, že jeho samotný život musí být „znamením“, Světlem, svědectvím zásadního přilnutí k evangeliu.

On ví, že jeho život z víry je charakterizován svým zvláštním „povoláním“, svou spiritualitou. Zůstat pevní ve své víře, aniž bychom se nechali „strhnout“ běžnou současnou mentalitou, je postojem pokání-obrácení, protože s sebou nese naprosté a radikální přilnutí k Bohu a stejně tak naprosté a radikální zřeknutí se provokací světa.

Přilnout k Bohu nutně vyžaduje odmítnutí *mentality tohoto světa* (viz Řím 12,1-2), a naopak, *upevnit své srdce v Bohu* (Řeh. TOM I,1) znamená najít v samotném Bohu sílu přitažlivosti, která postupně pomáhá zanechávat kulturní zaměření světa, abychom se proměňovali v BOŽÍ Světlo a stali se Znamením, SOLÍ, SVĚTLEM.

Tato konverze přechází od postupného odloučení se od potřeb bohatství, pohodlí, materiálního zabezpečení, k volbě strízlivého, jednoduchého a prostého života, schopného hlásat, že to jediné podstatné je SÁM BŮH, stylu života schopného ukazovat v konkrétních skutcích návrat k Němu, obrácení v Kristu, hlášaném jako jediném dárci spásy a smysluplnosti.

**„Tak at svítí vaše světlo před lidmi,
aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu
vašemu Otci v nebesích.“**

(Mt 5,16)

Nasazení za obranu víry je v Řeholi spojeno s úsilím o spravedlnost.

Naše společnost, stejně jako ta v době sv. Františka, prožívá situace nespravedlnosti převážně z důvodu nedostatku smyslu pro zákonnost a nedocení hodnoty lidské osoby. Často dochází k překračování zákona prostřednictvím údajného práva, doporučení, podvodů, prohnání a v těch nejochůvňějších případech se zločineckými postoji.

To nevyhnutelně vede ke společensko-ekonomickým rozdílům mezi třídami a osobami, třebaže se naše doba představuje jako pokroková a evoluční.

Proto je tak důležité obnovit smysl pro zákon a úctu k němu a k důstojnosti člověka, formací svou a formováním občanského svědomí respektujícího zákony, a především, jejich prostřednictvím, jiné osoby.

I toto je snaha o obrácení, na jejímž základě se může vytvářet skutečná víra a život opravdové lásky. Bez spravedlnosti nemůže existovat lidská láska, ani ta křesťanská.

Evangelního obrácení, vyjádřeného v Ježíšově výzvě *obrátit se a věřit evangeliu*, nemůže být dosaženo bez opravdového přesvědčení o spravedlnosti a její realizaci.

**„Tak at svítí vaše světlo před lidmi,
aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu
vašemu Otci v nebesích.“**

(Mt 5,16)

A to je tedy výzvou pro nejmenšího laika, aby byl „spravedlivý“ podle evangelia, rozhodnutím se pro onu spravedlnost, která překonává tu zákoníků a farizeů, spravedlnost, která se neomezuje na formální přijetí zákona, ale která nabývá hlubší hodnoty v úsilí o vytváření světa, kde člověk, Boží obraz, nachází přijatou a respektovanou svou důstojnost, světa, který by vtěloval plán spásy, který je v zaslíbení Božího království, které je Královstvím Lásky, Spravedlnosti a Pokoje.

Navíc ve svatém Písmu slovo „spravedlnost“ označuje hledání a úsilí o „konání Boží vůle“. V tomto smyslu se vyjadřují dvě „blahoslavenství“ věnovaná „spravedlnosti“:

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni; Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské (Mt 5,6.10).

„Spravedliví“ jsou v tomto případě ti, kteří chtějí především konat vůli Pána, a jsou ochotni i trpět, aby ji následovali a plnili. Jsou lidé, kteří odpoví nabídkou svého života na nároky Boží Lásky, která předčí všechny ostatní nutnosti a má přednost před všemi ostatními potřebami. Jsou tací, kteří našli své útočiště v Bohu a mají *srdce upevněné v NĚM* (Řeh. TOM I,1) tak radikálním způsobem, že nic je nemůže „odtrhnout“.

Obrana spravedlnosti tedy vyžaduje závazek přijímat ve svém životě vůli Boha s postojem lásky vůči Němu a, následkem toho, s otevřeným srdcem k druhému člověku, stvořenému k obrazu a podobě Boží, uznávat jeho důstojnost, úctu, práva, a především zahrnovat Jej samotnou Kristovou obětavou láskou (srov. Jan 13,34-35).

Víra a spravedlnost tedy odkazují na šaty božské a lidské: závazek terciáře žít autentickou vírou podle svého povolání jej nezprošťuje od žití ve světě lidí, naopak ho činí zodpovědným na cestě neustálého obrácení, které se prostřednictvím každodenních voleb stane prorockým znamením nového nebe a nové země, ve kterých bude mít stálý příbytek SPRAVEDLNOST.

V tomto síla pokání pomáhá orientovat život každého k Pánu a, tímto způsobem, aktivuje dynamiku hluboké proměny života a světa člověka, aby byly stále více *secundum Deum* (podle Boha).

*Pane,
ponořeni do světa, který tě ještě nezná,
pohroužení do času, který už není časem pro Tebe,
a který už není ani časem pro nás,
ved' nás ke SVĚTLU,
zaplav nás SVÝM SVĚTLEM,
přetvoř nás ve SVĚ SVĚTLO.
Odevzdáváme ti noc, která v nás ještě přebývá.
Můžeš ji rozehřát,
prozářit,
a učinit nás TVÝM obrazem.
Přetvoř nás, ó Otče Světa,*

*a, srkze nás, navrat' člověku
porušenému a ztracenému
jeho důstojnost, jeho Krásu,
Krásu, která spočívá v tom, být Tvým Synem,
Synem Světa.*

Oficiální internetové stránky třetího řádu Nejmenších www.terziariminimi.org